

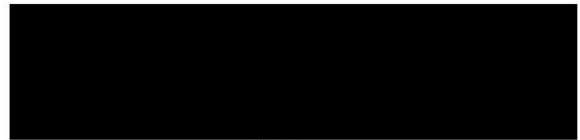
Alkotmánybíróság részére

Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi
Bíróság útján

Miskolc

MISKOLCI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG 3.		
Az ügy száma..	M/21693/2015	
Érkezett:	2017 MÁJ. 22	
Pld..	Mell..	db
Érk. módja: postán / gyűjtőládába / személyesen / e-mailen / faxon/ hivatali kézbesítéssel / hivatali kapun/ aláírás:		

1/19

alatti
indítványozó

Képv.:

dr. Molnár Angelika ügyvéd
3525 Miskolc, Kazinczy F. u. 10. fszt/3.

alkotmányjogi panasz indítványa

a Kúria

1055 Budapest, Markó utca 16.
felülvizsgálati bíróság

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	M/1177-0/2017
Érkezett:	2017 MÁJ 29.
Példány:	4
Melléklet:	8+45 db
Kezelőiroda:	5

*Kfv. VI.35.648/2016/4. számú ítéletének
alaptörvény-ellenessége megállapítására és
megsemmisítésére*

DR. MOLNÁR ANGELIKA
Ügyvéd

3525 Miskolc, Kazinczy F. u. 10. fszt/3.
Tel: 46/952-203 Fax: 46/323-160

E-mail: drmolnarangelika@gmail.com
Mobil: 06-70-612-8119

Alkotmánybíróság részére
1015 Budapest
Donáti u. 35-45.

Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság útján
3525 Miskolc,
Fazekas u. 2.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

[REDACTED] a kívül jegyzett, és jelen beadványhoz csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőm útján – a Pp. 359/B. §, és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő:

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság meghatalmazott jogi képviselő útján 2017.03.20. napján kézhez vett, Kfv.VI.35.648/2016/4. számú ítéletének alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azt, mivel sérti az Alaptörvény alábbi rendelkezéseit, az Alaptörvényben biztosított alábbi jogokat:

I. Alaptörvény XXVIII. cikk ; A BÍRÓSÁG - 26. cikk - tisztességes eljáráshoz való jog, és a bírói függetlenség elve:

Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése: Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

A BÍRÓSÁG - 26. cikk (1) bekezdése: A bírák függetlenek, és csak a törvénynek vannak alárendelve, ítélezési tevékenységükben nem utasíthatóak.

II. Alaptörvény A KÖZPÉNZEK - 40. cikk alapján a Magyarország gazdasági stabilitásáról szóló 2011. évi CXCV. törvényben megfogalmazott, a magánszemély megszerzett jövedelme alapján fennálló közteherviselés elve.

A közteherviselés és a nyugdíjrendszer alapvető szabályait a közös szükségletek kielégítéséhez való kiszámítható hozzájárulás és az időskori létbiztonság érdekében sarkalatos törvény határozza meg.

Alaptörvény - A KÖZPÉNZEK - 40. cikk: A közteherviselés és a nyugdíjrendszer alapvető szabályait a közös szükségletek kielégítéséhez való kiszámítható hozzájárulás és az időskori létbiztonság érdekében sarkalatos törvény határozza meg.

2011. évi CXCV. törvény 36. § (1) bekezdése: A természetes személy munkaviszonyból, munkaviszonnyal egy tekintet alá eső jogviszonyból, munkavégzésre irányuló egyéb jogviszonyból származó jövedelme (a továbbiakban együtt: munkával megszerzett jövedelem) után, annak alapul vételével teljesítendő olyan fizetési kötelezettséget, amely a központi költségvetés - ide nem értve a

társadalombiztosítás pénzügyi alapjait és az elkülönített állami pénzalapokat - bevételét képezi, a jövedelem összegétől függetlenül, a jövedelem azonos arányában egységesen kell megállapítani.

III. Az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése értelmében a Magyarország független, demokratikus jogállam. Az Alkotmánybíróság gyakorlatában a jogbiztonság szorosan a jogállamiság alkotmányos követelményéhez kapcsolódik, a jogállam nélkülözhetetlen eleme – jogbiztonsághoz való jog.

IV. Az Alaptörvény C) cikk (1) bekezdése meghatározott hatalommegosztás elve – a jogértelmezés keretein túlterjeszkedő Kúriai döntés.

Kérelmem indokolásaként és az indítványozó közvetlen érintettségének alátámasztására az alábbiakat adom elő:

I.) Tényállás ismertetése:

A Nemzeti Adó-és Vámhivatal Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Adóigazgatóságának Magánszemélyek és Egyéni Vállalkozók Ellenőrzési Osztálya 2. a 13/05/380030/5304 számú megbízólevél alapján bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést végzett 2007-2011. évek vonatkozásában személyi jövedelemadó, százalékos egészségügyi hozzájárulás, továbbá 2007-2009. évekre magánszemélyek különadója adónemekre [REDACTED] indítványozónál. Az első fokú adóhatóság 3245508586 iktatószámú elsőfokú határozatban az adózó terhére 1.489.391.-Ft adóhiánynak minősülő adókülönbözetet állapított meg. Az adóhiány után 744.695.-Ft adóbírságot szabott ki és 560.805.-Ft késedelmi pótlékot számított fel. Az elsőfokú adóhatóság fent hivatkozott határozatát 3245512071 iktatószámú határozatával saját hatáskörben módosította és az adózó terhére 1.395.391.-Ft adóhiányt, 697.695.- Ft adóbírságot és 525.399.-Ft késedelmi pótlékot állapított meg.

A kereseti kérelemben kifejtettük, hogy az adóhatóság határozata az alábbiak miatt jogsértő:

Az adóhatóság megállapításait becslési eljárás alkalmazásával tette meg. Az indítványozó házastársa vonatkozásában is folyt adóvizsgálat, mely azonban korábban jogerősen lezárult, és amely határozatok vonatkozásában már bírósági felülvizsgálat volt folyamatban a keresetindításkor. Az indítványozó vizsgálata során nem vették figyelembe, hogy a házastársa rendelkezésre álló pénzeszköz az ő forrásfelhasználás táblázatában jelölt kiadás forrását képezte, annak ellenére, hogy a pénzmozgások időpontjai ezt egyértelműen alátámasztották. Az indítványozó és házastársa egybehangzóan nyilatkozott arról, hogy a vizsgált időszakban ez volt a pénzkezelési gyakorlat, azaz a házastársnak más elfoglaltsága miatt jellemzően volt ideje a pénzeket kezelni, azt az indítványozónak adta oda abból a célból, hogy a bankszámlára fizesse be és kösse le. Ezen tételekből adódott az adóhatóság által megállapított adóhiány. A házastárs vizsgálatában csatoltunk egy, az adóhatóság által ezekben az eljárásokban alkalmazott módszerrel készült táblázatot a kiadásokról és bevételekről, mely az indítványozó és házastársa oldalán felmerült tételeket együtt tartalmazta. Ebből a táblázatból is egyértelműen látható volt, hogy az indítványozó által végrehajtott banki befizetések időpontjában nem az indítványozó, hanem a házastárs rendelkezett forrással, mely szintén igazolta a felek egybehangzó nyilatkozatait. Az indítványozó arra is hivatkozott továbbá, hogy módja és lehetősége sem lett volna arra, hogy a vizsgált időszakban bármilyen jövedelemre szert tegyen, hiszen a háztartást vezette és kiskorú gyermekét nevelte. Vitatta továbbá indítványozó a határozatban megállapított családi havi megélhetési költségek összegét, tekintettel arra, hogy azt túlzónak és ésszerűtlennek tartotta. Nem hallgatta meg az adóhatóság a házastárs szüleit az élelmezéssel kapcsolatban, továbbá nem vette figyelembe a házastárs által csatolt, megélhetési költségeket igazoló rezsiszámlákat. A létminimum-érték feletti életszínvonal szerinti megélhetési költségre tett megállapítás ugyancsak nem lehetett helytálló, tekintettel arra, hogy az esetleges magasabb életszínvonalat biztosító egyéb kiadások (pl. bankszámlára történt befizetés formájában) kiadásként már elszámolásra kerültek.

Az adóhatóság nem vette figyelembe a házastársnál továbbá az otthonvédelmi intézkedések kiterjesztése kapcsán a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény módosításáról szóló 2011. évi CXXX. törvény 4. §-ban foglalt rendelkezéseket, mely szerint:

Vagyongyarapodás nem vélelmezhető és nem állapítható meg azon összeggel összefüggésben, amellyel egyező összeget a magánszemély

a) a Hpt. 200/B. § (1) bekezdése szerinti végtörlesztés (e rendelkezés alkalmazásában: végtörlesztés) címén az őt terhelő tartozás kiegyenlítésére használ fel, vagy

b) egyenesági hozzátartozójának ajándékoz, és azt e hozzátartozója végtörlesztésként használja fel az e hozzátartozót terhelő tartozás kiegyenlítésére.

A jogszabály indokolása szerint a már elfogadott otthonvédelmi intézkedésekkel összefüggésben és a devizaalapú kölcsönök rögzített árfolyamon történő végtörlesztésének megkönnyítése érdekében indokolt, hogy törvényben kerüljön rögzítésre, hogy nem vélelmezhető és nem állapítható meg vagyongyarapodás, ha a magánszemély saját meglévő pénzeszközeit használja végtörlesztésre vagy az összeget végtörlesztés céljára egyenesági hozzátartozójának ajándékba adja.

Hivatkozott az indítványozó arra, hogy a házastársnál tett megállapítások azért lényegesek az esetben, mert befolyásolják a házastárs által átadható pénzeszköz összegét.

Indítványozó hivatkozott továbbá arra is, hogy a másodfokú határozat az Art. 97. § (4), (6) bekezdéseibe is ütközik, hiszen a tényállás nem került teljes körűen feltárára, továbbá az adóhatóság a fent leírt mulasztásaival olyan helyzetet idézett elő, melynek alapján a határozatban megállapított tényállás bizonyítatlan maradt.

Art. 97.§ (4)Az ellenőrzés során a tényállást az adóhatóság köteles tisztázni és bizonyítani, kivéve, ha törvény a bizonyítást az adózó kötelezettségévé teszi.

(6) Az adóhatóság a tényállás tisztázása során az adózó javára szolgáló tényeket is köteles feltárni. A nem bizonyított tény, körülmény - a becslési eljárás kivételével - az adózó terhére nem értékelhető.

II.) Pertörténet:

1. A Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a felperes keresetét alaposnak találta, és az első és másodfokú adóhatósági határozatokat hatályon kívül helyezte, valamint az elsőfokú közigazgatási hatóságot új eljárás lefolytatására kötelezte.

2. Az ítélettel szemben az alperes terjesztett elő felülvizsgálat kérelmet, mely kérelem alapján eljáró Kúria a Kfv.I.35.466/2015/7. sorszámú végzésével az ítéletet hatályon kívül helyezte, az elsőfokú bíróságot pedig új eljárás lefolytatására és új határozat meghozatalára kötelezte. Rögzítette, hogy a források házastársak közötti figyelembe vehetőségének kettős feltétele van. Egyrészt az adott időpontban a másik házastársnál legyen olyan forrástöbblet, amelyet megoszthat, másrészt ennek tényéről és körülményeiről a házastársak egybehangzóan nyilatkozzanak. Rögzítette, hogy az indítványozó a források ilyen módon történő figyelembe vételére a közigazgatási eljárás kezdetétől hivatkozott, és az alperes által elfogadott tételeket a jogerős ítélet indoklása tartalmazza is, azt azonban nem, hogy a házastárs 10.K.27.719/2014/10. számú jogerős ítélettel rögzített forrásai valóban fedezetül szolgálhattak-e az indítványozó banki befizetéseivel. Az új eljárásra vonatkozóan a Kúria előírta, hogy a bíróságnak fel kell tárnia, hogy az indítványozó által eszközölt banki befizetések időpontjában a házastársa rendelkezett-e olyan forrástöbblettel, amelyet neki át is adhatott. A teljeskörű hatályon kívül helyezés miatt a bíróságnak döntenie kellett a létminimum, és a végtörlesztés kérdéseiben is.

3. A megismételt eljárásban az indítványozó a keresetét fenntartotta, és előadta, hogy azon banki befizetések, melyek kapcsán nála forráshiányt állapítottak meg, a házastársa által részére bizonyítottan átadott, és a házastárs forrástáblájában jogerősen megállapított pénzeszközökből kerültek végrehajtásra.

4. A Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság az indítványozó keresetét alaposnak találta, és jogerős ítéletével az első és másodfokú adóhatósági határozatokat ismét hatályon kívül helyezte, valamint az elsőfokú közigazgatási hatóságot új eljárás lefolytatására kötelezte. Hivatkozott arra, hogy a megismételt eljárásban kötve volt a Kúria iránymutatásához, amely álláspontja szerint nem más, mint azt jelentette, hogy az indítványozó és házastársa forrástábláját egymás mellett olvasva meg kellett állapítania a bíróságnak, hogy a házastárs az indítványozó által végrehajtott banki befizetések időpontjában rendelkezett-e átadható pénzeszközökkel. A bíróság szerint a Kúria iránymutatása alapján a befizetések időpontja az irányadó, és nem lehet göngyölítve egy későbbi időpontba megejteni az elszámolást a felek között. Nem volt helytálló azon alperesi hivatkozás, miszerint többletforrást kellett volna igazolnia a felperesnek, hiszen a házastárs az adott időpillanatokban rendelkezett az átadható forrásokkal, a felek erről egybehangzóan nyilatkoztak, így az adóhatóság jogszályellenesen nem vette figyelembe az indítványozónál a házastárs forrástöbbletét. A bíróság e körben kiemelte azt is, hogy az adóhatóság szerint is a további elszámolás a házastársnál eredményezne forráshiányt 2010-re, de ez nem képezheti az indítványozónál adófizetési kötelezettség, illetve megállapítás alapját.

5. A jogerős ítélettel szemben az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, és arra hivatkozott, hogy a bíróság tévesen értelmezte a Kúriának a megismételt eljárásra vonatkozó iránymutatását azzal, hogy az indítványozó forrástáblájából mellőzni rendelte a banki befizetések összegeit forrás oldalon arra hivatkozással, hogy a házastárs rendelkezett átadható forrástöbblettel a befizetések végrehajtásának időpontjában, ugyanis nem hagyható figyelmen kívül, hogy így a házastársnál forráshiány keletkezett volna, amely álláspontja szerint kizárja meglévő forrástöbblet létét. Álláspontja szerint továbbá csak olyan forrásátadás fogadható el, amely az átadónál sem az átadás pillanatában, sem később nem eredményez forráshiányt. A bíróság a házastárs ügyében jogerős keresetet elutasító döntést hozott, így nála az adott időszakra az átadással generálódó forráshiányra alapított adóhiányt megállapítani már nem lehetne.

6. A Kúria a jelen beadvánnyal támadott ítéletével az alperes felülvizsgálati kérelmének helyt adott, és a bíróság kijavított, 10.K.27.693/2015/11 számú ítéletét hatályon kívül helyezte és a keresetet elutasította. Megállapította, hogy a bíróság a Kúria iránymutatását tévesen értelmezte, ugyanis a Kúria utasítása arra vonatkozott, hogy a bíróság vizsgálja meg, hogy a „felperesnél jelentkező hiány időpontjában van-e a házastársnál átvezethető többlet, és nem a forrástáblázatok napok szerinti mechanikus összeillesztését jelentette.” Az adóhatóság álláspontja szerint kimutatta, hogy mely időpontban, és milyen átvezetések történtek a házastársak között olyan módon, hogy az átvezetések ne okozzanak a későbbiekben sem forráshiányt. Ennek eredményeképpen alakult ki náluk a külön-külön határozatban meghozott adóhatósági megállapítás, mely az indítványozó házastársa vonatkozásában jogerősen lezárult. A Kúria az indítványozó ügyében csak azért rendelte el az új eljárást, mert a házastársak közötti forrásmegosztás kettős feltételéből - azaz legyen olyan forrástöbblet, melyet a házastárs megoszthat, és erről a felek egybehangzóan nyilatkozzanak, a bíróság csak az utóbbit vizsgálta, így az ítélete hiányos volt. Etekintetben. A Kúria szerint nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy a bíróság által elrendelt átvezetéssel a házastársnál jelentős forráshiány keletkezett volna, akinek ügye azonban jogerősen lezárult, az indítványozó pedig nem tudott olyan forrástöbbletet igazolni, ami átadható lett volna, és amelyet nála még nem számoltak el, mely körülmény az Art. 97. § (2) bekezdésére figyelemmel a terhére esik. Megosztható forrás csak az lehet, ami az átadó félnél nem fog hiányt generálni.

III.) A sérelmezett bírói döntés Alaptörvény-ellenessége az alábbiakban foglalható össze:

Alaptörvény XXVIII. cikk ; A BÍRÓSÁG - 26. cikk - tisztességes eljáráshoz való jog, és a bírói függetlenség elve:

Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése: Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

A BÍRÓSÁG - 26. cikk (1) bekezdése: A bírák függetlenek, és csak a törvénynek vannak alárendelve, ítélkezési tevékenységükben nem utasíthatóak.

A tisztességes eljáráshoz való jog a legátfogóbb az igazságszolgáltatáshoz fűződő jogok között. Az Alaptörvény hivatkozott cikke alapján tehát az igazságosság helyett a tisztességes eljárás követelményének kell érvényesülnie a bíróságok előtti eljárásokban, amely az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével ítéhető meg.

A fentiekben kifejtett pertörténet alapján látható, hogy a Kúria Kfv.VI.35.648/2016/4. számú ítélete sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot, ugyanis az indítványozó terhére rója ama körülményt, hogy az eljáró bíróság az új eljárásra vonatkozóan a Kfv.I.35.466/2015/7. sz. hatályon kívül helyező végzésben foglalt, és a megismételt eljárásra vonatkozó utasításokat álláspontja szerint tévesen értelmezte.

Ha el is fogadjuk, hogy az eljáró bíróság a felülvizsgálati bíróság utasítását tévesen értelmezte, a tisztességes eljárás követelményébe ütközik ennek perjogi következményeit az indítványozóra hárítani, és végeredményben elzárni őt az igényérvényesítés lehetőségétől, hiszen a Kúria által hivatkozott forrástöbblet bizonyítására, amelynek szükségessége a bíróságok részéről a Kúria jelen indítvánnyal támadott ítéletében merült fel, keresetének elutasítása miatt lehetősége sem volt.

Figyelemmel kell lenni továbbá arra is, hogy a közigazgatási perben viszonylag kötött a bizonyítás. A Pp. 330. § (2) bekezdése szerint a keresetlevelet jogszabálysértésre hivatkozással lehet benyújtani, és ugyan van helye bizonyításnak, de annak terjedelme álláspontunk szerint nem lehet olyan mértékű, amely a közigazgatási hatóságot (jelen esetben adóhatóságot) mentesíti a tényállás teljeskörű felderítésére vonatkozó alapvető kötelezettsége alól, ami úgyszintén a tisztességes eljárás követelményével, és a fegyveregyenlőség elvével van összefüggésben.

A Kúria maga hivatkozik arra, hogy döntésének egyik indoka, hogy amennyiben az eljáró bíróság által a megismételt eljárásban előírt forrásátvezetést az alperes végrehajtja, a házastársnál olyan időszakra vonatkozóan keletkezik forráshiány, amely jogerős bírósági ítélettel lezárt, fel nem törhető, és amely időszakra megállapítás már nem tehető a házastárs oldalán. Ezen látszólagos alperesi sérelem orvoslása érdekében pedig megsérti azt az alapvető, és az alaptörvényből is levezethető elvet, mely szerint mindenki kizárólag a saját maga által megszerzett jövedelem után kötelezhető csak adófizetésre, mint amelyre helyesen a bíróság is rámutatott a megismételt eljárásban.

2011. évi CXCV. törvény 36. § (1) bekezdése: A természetes személy munkaviszonyból, munkaviszonnyal egy tekintet alá eső jogviszonyból, munkavégzésre irányuló egyéb jogviszonyból származó jövedelme (a továbbiakban együtt: munkával megszerzett jövedelem) után, annak alapul vételével teljesítendő olyan fizetési kötelezettséget, amely a központi költségvetés - ide nem értve a társadalombiztosítás pénzügyi alapjait és az elkülönített állami pénzalapokat - bevételét képezi, a jövedelem összegétől függetlenül, a jövedelem azonos arányában egységesen kell megállapítani.

Álláspontunk szerint az alperesnek ebben az esetben nincs az indítványozó jogával konkuráló joga a házastárs oldalán esetlegesen a forrásátvezetéssel kapcsolatban felmerülő forráshiány megadóztatására, olyan semmiképpen, amely erősebb az indítványozó azon jogánál, miszerint csakis saját megszerzett jövedelme után kötelezhető adófizetésre. Figyelemmel kell lenni továbbá arra is, hogy a házastársnál esetlegesen későbbi időszakban keletkező forráshiány összegszerűségében nem feltétlenül azonos az indítványozónál megadóztatott forrás összegével, ami úgyszintén nem egyeztethető össze az előzőekben hivatkozott Alaptörvényi rendelkezésekkel.

Álláspontunk szerint a bíróság egyébiránt helyesen értelmezte az utasítást, és abból adódóan, hogy maga is úgy ítélte meg, hogy a házastársnál forrástöbbletet bizonyítani nem kell, ilyen irányú ítéletének hatályon kívül helyezése, és a kereset elutasítása elzárta az indítványozót az igényérvényesítéstől. Nem egyeztethető össze továbbá a tisztességes eljárás követelményével, ha

elvárjuk az indítványozótól a bizonyítási teher helyes értelmezését abban az esetben, amikor maga a megismételt eljárásra kötelezett bíróság is tévesen értelmezte azt a felülvizsgálati bíróság szerint. Igaz az, hogy a Kúria felülvizsgálati eljárása speciális, rendkívüli eljárás, és nem „második fellebbezés”, de álláspontunk szerint ezekben az eljárásokban is érvényesülnie kell annak a követelménynek, amely a Pp-nek a másodfokú eljárásban hozott hatályon kívül helyezések kapcsán megfogalmazott szabályaiból levezethető, nevezetesen hogy a megismételt eljárásra vonatkozó utasításnak:

- határozottnak, egyértelműnek és világosnak, valamint
- fizikailag, és jogilag is kivitelezhetőnek kell lennie.

A felülvizsgálati eljárásra vonatkozó rendelkezések:

Pp. 275. § (1) *A felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének helye nincs. A Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a rendelkezésre álló iratok alapján dönt.*

(2) A Kúria a jogerős határozatot csak a felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatja felül, kivéve, ha a pert hivatalból megszünteti, vagy ha a határozatot hozó bíróság nem volt szabályszerűen megalakítva, illetve a határozat meghozatalában olyan bíró vett részt, akivel szemben a törvény értelmében kizáró ok áll fenn.

(3) Ha a felülvizgálni kért határozat a jogszabályoknak megfelel, vagy olyan eljárási szabálysértés történt, amelyek az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatása nem volt, a Kúria a megtámadott határozatot hatályában fenntartja.

(4) Ha a határozat - a (3) bekezdésben foglalt eljárási szabály megsértésének kivételével - jogszabályt sért, a Kúria a jogerős határozatot egészben vagy részben hatályon kívül helyezi, és ha a döntéshez szükséges tények megállapíthatók, helyette, illetve az első fokú határozat helyett a jogszabályoknak megfelelő új határozatot hoz, egyébként az ügyben eljárt első- vagy másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja.

(5) Ha a Kúria az első- vagy másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja, a hatályon kívül helyező végzésben az új eljárás lefolytatására vonatkozóan kötelező utasításokat ad. Ebben az esetben csak a felülvizsgálati eljárásban felmerült költség összegét állapítja meg, annak viseléséről az új határozatot hozó bíróság dönt.

Álláspontunk szerint a Kúria ítélete a megismételt eljárásra utasított bíróság autonómiáját is sérti.

Az Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdése szerint: A bírák függetlenek, és csak a törvénynek vannak alárendelve, ítélezési tevékenységükben nem utasíthatóak.

Álláspontunk szerint, elfogadva azt az alapfeltevést, hogy a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság a megismételt eljárásra kötelező utasításokat ad, sérti a bírói függetlenség elvét, hogy jelen esetben a felülvizsgálati bíróság álláspontja az utasítás alapján végrehajtható bizonyítás megítélése körében csak az indítványozó keresetét elutasító ítéletben fejeződött ki: nevezetesen hogy nem eredményezhet a házastársnál későbbi időszakra forráshiányt a forrásátvezetés, és hogy nem saját jövedelem lényegében adó alapját képezheti. Így a megismételt eljárásra kötelezett bíróság a Kúria álláspontjának ismerete hiányában a megismételt eljárásban lényegében elzárta az indítványozót attól, hogy legalább megkísérelje az álláspontunk szerint egyébként lehetetlen bizonyítást házastársa oldalán további többletforrás feltárására vonatkozóan. Következik ez a közigazgatási perben érvényesülő keresetváltoztatási tilalomból:

Pp. 335/A. § (1) *A felperes a keresetét legkésőbb az első tárgyaláson [141. § (1) bek.] változtathatja meg. A keresetet azonban a közigazgatási határozatnak a keresetlevéllel nem támadott önálló - a határozat egyéb rendelkezéseitől egyértelműen elkülöníthető - rendelkezésére csak perindításra nyitva álló határidőn belül lehet kiterjeszteni.*

Álláspontunk szerint így csorbult a megismételt eljárást folytató bíróság hatásköre és autonómiája, mert pontosan értelmezhető utasítás hiányában nem volt abban a helyzetben, hogy összességében a tisztességes eljárás követelményeinek megfelelő eljárást folytasson.

Ezzel összefüggésben fontos kiemelni azt is, hogy tekintettel arra, hogy a felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésének csak kirívó okszerűtlenség esetén van helye, a Kúria nem lett volna abban a helyzetben, hogy az utasítása szerint feltárt többlettényállási elem kapcsán a megismételt eljárást folytató bíróság mérlegelését pusztán az ítéletben hivatkozott Kúriai joggyakorlatra hivatkozással „felülmérlegelje”, és eltérő mérlegelésen alapuló álláspontra jusson. Erre ugyanis csak abban az esetben lenne lehetősége, ha egyértelműen megállapítható, hogy a feltárt többlettényállási elemről a megismételt eljárást lefolytató bíróság az anyagi jogszabályokkal ellentétes következtetésre jutott.

Álláspontunk szerint a fenti követelmény nem valósul meg, a Kúria nem határozott meg olyan jogszabályhelyet, amelyből levezethető, hogy jogszabálysértő a házastársak közötti forrásátvezetés, ha az az átadónál forráshiányt eredményez későbbi időszakban. Nem került értékelésre ebben a körben továbbá az az indítványozói hivatkozás sem, hogy mivel indokolható inkább az egyik félnél forráshiányt megállapítani, mert hiszen a felek nyilatkozata szerinti átvezetés elmaradása így az indítványozónál eredményezett forráshiányt, ami összességében azt eredményezte, hogy reá hárult a házastársa megszerzett jövedelme utáni adózás, és adójogi következmények viselése úgy, hogy egyébként önmagának ellentmondóan a Kúria maga hivatkozik arra, hogy a magyar adójog nem ismeri a családi adózás intézményét, hanem az önadózás alapján áll.

A fentiek alapján tehát sérül a bírói függetlenség elve is, amelynek egyik szelete a perorvoslatok kapcsán ütköző autonóm bírósági döntések egymáshoz való viszonya. Ebben a körben egy fontos kérdés a felülvizsgálati bíróság utasításadási joga. Az utasítás a Pp. alapján ugyan kötelező, azonban tekintettel a felülvizsgálat jogszabályi korlátaira, nevezetesen hogy felülvizsgálatnak csak jogszabálysértés esetén van helye, és alapvetően felülmérlegelésre nincs mód, a megismételt eljárást folytató bíróság saját autonómiájából vezethető le a Kúria utasításának megfelelően feltárt többlettényállási elem mérlegelése, melyre a bíróság saját meggyőződése alapján jogosult és köteles. A Kúria ezt a mérlegelést csak akkor bírálhatja felül, ha az anyagi jogszabálysértést eredményez.

A fenti érvelést alátámasztó jogszabályhelyek:

Magyarország Alaptörvényének XXV. cikk. (1) bekezdése szerint az igazságszolgáltatási tevékenységet a bíróságok látják el.

A bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (Bsz.) 16. § értelmében Magyarországon az igazságszolgáltatást a Kúria, az ítélőtáblák, a törvényszékek, valamint a járásbíróságok gyakorolják.

A (Bsz.) 3. § értelmében a bírák függetlenek, a jogszabályok alapján meggyőződésüknek megfelelően döntenek, az ítélkezési tevékenységükkel összefüggésben nem befolyásolhatók és nem utasíthatók. A bírák jogállásáról és javadalmazásáról szóló 2011. évi CLXII. törvény (Bjt.) 1. § kimondja, hogy az ítélkező tevékenységében független bíró a bírósági szervezet tagjaként teljesít szolgálatot.

A Pp. 206. § (1) és (2) bekezdései kimondják, hogy a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el.

Sérti álláspontunk szerint a jogbiztonság követelményét is, ha a Kúria a felülvizsgálat során saját joggyakorlatra hivatkozással állapít meg jogszabálysértést, figyelemmel arra, hogy - bár van joggyakorlat egységesítő szerepe -, de nem jogalkotó, és Magyarország jogrendjében nem beszélhetünk precedensjogról sem, tehát egyedi ügyekben hozott döntésekben megfogalmazódó álláspontokra alapítva nem lehet jogszabálysértést megállapítani.

Az alaptörvényben megfogalmazott jogállamiság elvéből levezethető jogbiztonság követelményéből alapvetően az következik, hogy a hatalommegosztás elve alapján világos hatáskörök szerint van mód a mindenkire kötelező jogi normák megalkotására:

Az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése értelmében Magyarország független, demokratikus jogállam. Az Alkotmánybíróság gyakorlatában a jogbiztonság szorosan a jogállamiság alkotmányos követelményéhez kapcsolódik, a jogállam nélkülözhetetlen eleme.

Az ítélet továbbá sérti az Alaptörvény C) cikk (1) bekezdése meghatározott hatalommegosztás elvét.

Álláspontunk szerint a fenti rendelkezésekből levezethető, hogy bármely jogalkalmazó csak a formális rendben megalkotott jogszabályoknak tulajdoníthatja a mindenkire kötelező normák kötőerejét, a Kúria egyedi ügyekben hozott döntéseinek pedig ilyen kötőereje nincs, jogalkotásra nem rendelkezik felhatalmazással.

Ezzel összefüggésben hivatkozunk egy joggyakorlat egységesítést szolgáló jogegységi döntés kapcsán kifejtett Alkotmánybírósági álláspontra, mely a 2/2016. (II.8.) AB Határozatban jelenik meg:

Az Alkotmánybíróság a 11/2015. (V. 14.) AB határozatának indoklásában a hatalommegosztás elve és a bírói hatalmi ág önálló jogszabály-értelmező tevékenységének vizsgálata során – a korábbi alkotmánybírósági gyakorlatot megerősítve – a következő megállapításokat tette: „[a]z Alkotmánybíróság a hatalommegosztás elvével számos határozatában foglalkozott. Az egyes állami szervek hatáskörének világos elválasztásával összefüggésben azt mondta ki, hogy »[a] hatalmi ágak elválasztásának elve nem pusztán annyit jelent, hogy az egyik hatalmi ág nem vonhatja el a másik jogosítványait, hanem azt is jelenti: a demokratikus jogállamban korlátlan és korlátozhatatlan hatalom nincs, s ennek érdekében bizonyos hatalmi ágak szükségképpen korlátozzák más hatalmi ágak jogosítványait« [28/1995. (V. 19.) AB határozat, ABH 1995, 142, 143.]. A bírói hatalmi ágat, amely elválik a törvényhozó és a végrehajtó hatalomtól, az állami hatalom azon megnyilvánulásaként írta le az Alkotmánybíróság, amely »az erre rendelt szervezet útján a vitássá tett vagy megsértett jogról – törvényben szabályozott eljárás során – kötelező erővel dönt« [53/1991. (X. 23.) AB határozat]. »A hatalommegosztás elvéből következik a bíróságnak az Alkotmány 45. § (1) bekezdésében meghatározott igazságszolgáltatási monopóliuma, amely végső soron az egyedi ügyekben, a 46. § (1) bekezdésében rögzített ítélkezési tevékenység kizárólagosságában ölt testet« [62/2006. (XI. 23.) AB határozat, ABH 2006, 713.].” {11/2015. (V. 14.) AB határozat, Indokolás [24]} „A bírói hatalmi ág önálló jogszabály-értelmező tevékenységének jelentőségét hangsúlyozta az Alkotmánybíróság a 42/2004. (XI. 9.) AB határozatban is, a hatalommegosztás szempontjából. E döntés többek között rámutatott: »[a] jogalkalmazás egységességének biztosítása érdekében többféle alkotmányos megoldás lehetséges az igazságszolgáltatás rendszerén belül. Önmagában azzal a ténnyel nem sérül a jogalkotói hatalom, benne a törvényhozói hatalmi ág alkotmányos jogköre, hogy a bírói hatalom a jogszabályoknak egységesen alkalmazandó tartalmat ad. A bírói jogalkotás, amíg az kizárólag a jogszabályok értelmezésén alapul (amíg a bírói-ítélkezési hatalom nem veszi át alapvetően és közvetlenül a jogalkotás funkcióját), nem kerül ellentétbe a hatalommegosztás elvével. (ABH 2004, 551, 571.)«” {11/2015. (V. 14.) AB határozat, Indokolás [27]}

Hivatkozunk továbbá ebben a vonatkozásban a 23/2009. (III. 6.) AB határozat megállapításaira is, mely az alábbiakat rögzítette:

A jogértelmezés alapszabálya, hogy az csak a jogszabály tartalmának feltárását célozhatja, nem vezethet a jogszabály tartalmának módosításával új szabály meghatározására. (ABH 2005, 526.) A határozattal vizsgált KPJE rendelkező része viszont egyrészt olyan feltételeket határozott meg, amely a jogszabályból nem következtek, másrészt tartalmi minőségében is különböztek a jogszabály értelmezett pontjától. Ez annyit jelent, hogy a KPJE olyan normatartalmat alakított ki, amely sem közvetlenül, sem értelmezés révén nem ragadható meg. Az önálló, és a bíróságokra nézve kötelező erővel bírói normatartalom megjelenése az indítványokkal érintett jogegységi határozatban azt eredményezte,

hogy a Legfelsőbb Bíróság túllépte a jogalkalmazás egységét biztosító jogértelmező jogkörének az Alkotmányban meghatározott kereteit.

Az előző pontokban kifejtettek alapján az Alkotmánybíróság megállapította: a KPJE az önálló – jogszabályi háttérrel nélküli – normatartalom kialakításával túllépte az Alkotmány 47. § (2) bekezdésében meghatározott, a bíróságok jogalkalmazásának egységét biztosítani hivatott jogértelmezés kereteit.

A fentiekben kifejtettek alapján az indítványozótól elvárni a házastársnál jogerősen lezárt időszakra vonatkozóan olyan elfogadható forrástöbblet igazolását, amelyet nála nem vettek figyelembe, mind jogilag, mind fizikailag teljesíthetetlen követelmény, így ezen okból is sérti az ítélet a tisztességes eljárás követelményét. Kétségtől megállapítható továbbá, hogy amennyiben a Kúria ezt az álláspontot foglalta el, az új eljárásra vonatkozó utasítás nem lehetett egyértelmű, amelynek perjogi következményeit az indítványozóra hárítani tisztességes eljárás követelményével is ellentétes.

Alaptörvény A KÖZPÉNZEK - 40. cikk alapján a Magyarország gazdasági stabilitásáról szóló 2011. évi CXCV. törvényben megfogalmazott, a magánszemély megszerzett jövedelme alapján fennálló közteherviselés elve.

A közteherviselés és a nyugdíjrendszer alapvető szabályait a közös szükségletek kielégítéséhez való kiszámítható hozzájárulás és az időskori létbiztonság érdekében sarkalatos törvény határozza meg.

Alaptörvény - A KÖZPÉNZEK - 40. cikk: A közteherviselés és a nyugdíjrendszer alapvető szabályait a közös szükségletek kielégítéséhez való kiszámítható hozzájárulás és az időskori létbiztonság érdekében sarkalatos törvény határozza meg.

2011. évi CXCV. törvény 36. § (1) bekezdése: A természetes személy munkaviszonyból, munkaviszonnyal egy tekintet alá eső jogviszonyból, munkavégzésre irányuló egyéb jogviszonyból származó jövedelme (a továbbiakban együtt: munkával megszerzett jövedelem) után, annak alapul vételével teljesítendő olyan fizetési kötelezettséget, amely a központi költségvetés - ide nem értve a társadalombiztosítás pénzügyi alapjait és az elkülönített állami pénzalapokat - bevételét képezi, a jövedelem összegétől függetlenül, a jövedelem azonos arányában egységesen kell megállapítani.

A fentebb kifejtettek szerint sérül a magánszemély megszerzett jövedelme alapján fennálló közteherviselés elve is, hiszen az indítványozó oldalán nem nála keletkezett jövedelem alapján került az adó megállapításra, hanem a házastársa által átadott források el nem ismerése miatt nála keletkezett, látszólagos forráshiány alapján, amely úgyszintén alaptörvény ellenes, és korántsem biztos, hogy az átvezetés eredményeképpen a házastársnál későbbi időszakban esetlegesen kimutatható forráshiánnyal azonos nagyságrendű ez a teher.

Látható egyébként, hogy a megismételt eljárásra utasított bíróság is erre a következtetésre jutott, hiszen az ítéletben utalt is arra, hogy pusztán az, hogy a házastárstól egyébként a felek egybehangzó nyilatkozata szerint átvezethető többlet későbbi időszakban a házastársnál forráshiányt okoz, nem eredményezheti adó megállapítását az indítványozónál.

Utalunk ehelyütt arra, hogy a Kúria által a támadott ítéletben kifejtett értelmezés több ponton is önmagának ellentmondó, hiszen milyen jogszabályi rendelkezésből következhet, hogy egyik, vagy másik felet preferáljuk az átvezetés végrehajtása, vagy megtagadása esetén, hiszen ha átvezetünk, forráshiányt generálunk az egyik félnél, ha azonban nem, látszólagos forráshiány áll elő a másik félnél. A másik félnek továbbá olyan forrás után kell adójogi következményeket viselnie, amelyek nem általa megszerzett jövedelmek, mely az önadózás elvével teljes mértékben ellentétes.

IV.) Egyéb nyilatkozatok:

Az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, a pertörténetben leírtak szerint az általa benyújtott kereset eredményeképpen a második megismételt eljárásban alperes felülvizsgálati kérelme folytán került a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság kijavított 10.K.27.693/2015/11. sz., az adóhatósági határozatokat hatályon kívül helyező és a hatóságot új eljárásra utasító ítélete hatályon kívül helyezésre, és indítványozó keresete elutasításra, mely felülvizsgálati kérelemmel szemben határidőben felülvizsgálati ellenkérelmet nyújtott be jogi képviselője útján.

Nyilatkozom, hogy az ügyben felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt nincsen folyamatban, perújítás nem került kezdeményezésre az ügyben.

Kelt: Miskolcon, 2017.05.18. napján

Tisztelettel:

Mellékletek:

1. Jogi képviselő meghatalmazása
2. Nyilatkozat az indítvány és a személyes adatok nyilvánosságra hozhatóságáról
3. Érintettséget alátámasztó dokumentumok:
 - a) indítványozó keresete;
 - b) a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 10.K.27.898/2014/5. sz. ítélete;
 - c) a Kúria Kfv.I.35.466/2015/7. sz. végzése;
 - d) a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 10.K.27.693/2015/11. sz. ítélete a /12-es szám alatti kijavító végzéssel;
 - e) az alperes felülvizsgálati kérelme;
 - f) az indítványozó felülvizsgálati ellenkérelme;
 - g) a Kúria megsemmisíteni kért Kfv.VI.35.648/2016/4. számú ítélete.